

Robert Louis Stevenson

Schateiland

in een bewerking voor de jeugd van nu

SCHATEILAND

is de moderne jeugdbewerking van

Treasure Island, de klassieker van Robert Louis Stevenson,

die verscheen in het jaar 1883, nadat het verhaal de jaren ervoor als feuilleton was gepubliceerd in het tijdschrift *Young Folks* (onder het pseudoniem *Captain George North*).

***Schateiland* is een boek dat iedereen gelezen moet hebben.**

- **Het heeft het beeld van piraten bepaald**

- De houten poot, de papegaai, de schatkaart met een kruisje, de eenbenige Long John Silver - vrijwel alle clichés over piraten komen hier vandaan.

- **Het is een perfecte avonturenroman**

Het verhaal is strak opgebouwd:

herberg → schatkaart → zeereis → muiterij → eiland → ontknoping.
Geen woord te veel, geen scène zonder spanning.

- **Long John Silver is literair goud**

Geen simpele schurk, maar een charmante manipulator. Hij balanceert tussen vaderfiguur en verrader. Daardoor blijft het boek ook voor volwassenen fascinerend.

- **Het is een coming-of-age verhaal**

Jim Hawkins groeit van naïeve jongen uit tot iemand die verantwoordelijkheid moet nemen. Het avontuur is tegelijk een innerlijke reis.

- **Tijdloos leesplezier**

Het boek leest nog steeds verrassend modern. De dialogen zijn levendig, de spanningsopbouw effectief en het morele grijsgebied maakt het volwassen literatuur.

www.gigaboek.nl

ISBN 9789085485704

Inhoud

1. Bij de herberg De Admiraal Benbow.....	7
<u>2. Zwarte Hond komt... en verdwijnt.....</u>	10
<u>3. De zwarte vlek</u>	13
<u>4. De zeekist.....</u>	18
<u>5. De laatste van de blinde man</u>	23
<u>6. De papieren van de kapitein</u>	27
<u>7. Ik ga naar Bristol</u>	32
<u>8. Bij het teken van de Spy-Glass.....</u>	37
<u>9. Kruit en wapens</u>	42
10. De reis.....	46
11. Wat ik hoorde in het appelvat.....	51
12. Krijgsraad	55
12. Hoe mijn kustavontuur begon.....	59
13. Hoe mijn kustavontuur begon.....	63
14. De eerste klap.....	68
15. De man van het eiland.....	72
16. De dokter vertelt (1) hoe het schip werd verlaten.....	77
17. De dokter vertelt (2): de laatste tocht met de jol	82
18. De dokter vertelt (3): einde van de gevechten op de eerste dag.....	86
19. Jim Hawkins: het garnizoen in de palissade	90
20. Silvers ambassade.....	95
21. De aanval	99
22. Hoe mijn zee-avontuur begon.....	104
23. Het eb-tij loopt	108
24. De cruise van de coracle.....	112
25. Ik sla de Jolly Roger.....	117
26. Israel Hands	121
27. 'Stukken van acht'	127
28. In het kamp van de vijand	132
29. Opnieuw de Zwarte Vlek	139
30. Voorwaardelijk vrijgelaten	144
31. De schattenjacht: Flint wijst de weg.....	149
32. De schattenjacht: De stem tussen de bomen.....	153
33. De val van een hoofdman.....	158
34. En als laatste.....	163

1. Bij de herberg De Admiraal Benbow

Landjonker Trelawney, dokter Livesey en nog een paar anderen hebben mij gevraagd om het hele verhaal van Schateiland op te schrijven. Van het allereerste begin tot het einde. Alleen de plek van het eiland zelf mag ik niet verraden, want een deel van de schat is nog altijd niet gevonden.

Daarom pak ik nu, in het jaar 17 - , mijn pen en ga ik terug in de tijd. Naar de dagen dat mijn vader de herberg De Admiraal Benbow runde. En naar het moment waarop de oude zeeman met het litteken voor het eerst bij ons binnenstapte.

Ik zie hem nog zo voor me, alsof het gisteren was. Hij strompelde naar de herberg, terwijl achter hem een handkar werd voortgeduwd met daarop zijn grote zeekist. Hij was lang en breed, met een zongebruinde huid. Zijn vuile blauwe jas hing los om hem heen en over zijn schouder viel een vette vlecht haar. Zijn handen zaten vol littekens, zijn nagels waren zwart en gebroken, en over zijn wang liep een lang, bleek litteken van een sabel.

Hij bleef staan, keek langzaam rond over de baai en begon te fluiten. Toen zong hij met zijn schorre, trillende stem een oud zeemanslied:

*‘Vijftien man op de borst van de dode man,
Yo-ho-ho en een fles rum!’*

Daarna bonsde hij met een zware stok op de deur. Toen mijn vader opendeed, riep de man meteen dat hij rum wilde. Hij dronk het langzaam op, alsof hij elk slokje proefde, en keek ondertussen naar de zee en naar het uithangbord van de herberg.

‘Fijne baai,’ zei hij uiteindelijk. ‘En een goede herberg. Is het hier druk?’ Mijn vader zei dat er meestal weinig gasten kwamen.

‘Mooi,’ zei de zeeman. ‘Dit wordt mijn plek.’

Hij gooide een paar goudstukken op de drempel. ‘Zeg het maar als dat op is. Noem mij kapitein.’

Hoewel zijn kleren oud en vies waren, leek hij geen gewone matroos. Hij had iets bazigs, alsof hij gewend was dat mensen naar hem luisterden. De man met de handkar vertelde ons later dat hij die ochtend bij

een andere herberg was afgezet, maar dat hij onze had uitgekozen omdat die zo rustig lag.

De kapitein was meestal stil. Overdag liep hij langs de baai of stond hij op de kliffen met een koperen verrekijker. 's Avonds zat hij bij het vuur en dronk sterke rum met water. Als iemand tegen hem sprak, keek hij alleen maar boos op en snoof hard door zijn neus. Al snel durfde bijna niemand hem meer aan te spreken.

Elke dag vroeg hij of er zeelieden langs waren gekomen. Eerst dachten we dat hij gezelschap zocht, maar later begrepen we dat hij juist bang voor hen was. Als er een zeeman binnenkwam, bleef de kapitein stil in een hoek zitten.

Op een dag nam hij mij apart. Hij beloofde me elke maand een zilveren munt, als ik goed uitkeek naar een zeeman met één been en hem meteen zou waarschuwen als ik die zag.

Die man met één been kwam steeds terug in mijn dromen. Soms had hij een houten been, soms leek hij een monster. Hij joeg me achterna over heggen en door greppels. Dat zilvergeld betaalde ik duur, met slapeloze nachten.

Toch was ik minder bang voor de kapitein zelf dan voor de mensen die hij kende. Soms dronk hij zoveel rum dat hij begon te zingen of iedereen dwong naar zijn gruwelijke verhalen te luisteren. Over stormen, piraten, mannen die overboord werden gegooid en schatten die met bloed waren betaald.

Mijn vader was bang dat de herberg failliet zou gaan, maar vreemd genoeg kwamen sommige mensen juist voor de spanning. Jongens uit de buurt vonden de kapitein stoer en noemden hem een 'echte zeebonk'.

Toch bracht hij ons uiteindelijk ongeluk. Hij betaalde steeds minder en mijn vader durfde hem niets te zeggen. De angst en zorgen maakten mijn vader ziek.

De kapitein veranderde nooit van kleren. Zijn jas zat vol lapjes, zijn hoed was kapot en zijn grote zeekist bleef altijd dicht.

Op een middag kwam dokter Livesey langs. Hij was netjes gekleed en vriendelijk, en hij ging in de herberg zitten roken. De kapitein begon weer te zingen.

Toen sloeg hij met zijn hand op tafel. Iedereen zweeg – behalve de dokter.

‘Bedoelt u mij?’ vroeg dokter Livesey rustig.

‘Stilte!’ schreeuwde de kapitein.

De dokter bleef kalm. ‘Als u zo doorgaat met drinken,’ zei hij, ‘dan bent u binnenkort dood.’

Woedend sprong de kapitein op en trok een mes. Maar de dokter bewoog geen spier.

‘Stop dat mes weg,’ zei hij rustig, ‘of u eindigt aan de galg.’

Na een lange, dreigende stilte gaf de kapitein toe en ging mopperend zitten.

‘Ik ben niet alleen dokter,’ zei Livesey. ‘Ik ben ook magistraat. En ik houd u in de gaten.’

Die avond zei de kapitein niets meer. En nog vele avonden daarna bleef hij stil.

2. Zwarte Hond komt... en verdwijnt

Niet lang daarna gebeurde het eerste vreemde voorval dat ons uiteindelijk van de kapitein zou verlossen. Al bleef zijn verleden ons nog lang achtervolgen.

Het was een strenge winter. De vorst hield dagenlang aan en zware stormen trokken over zee. Al snel werd duidelijk dat mijn arme vader de lente waarschijnlijk niet meer zou meemaken. Hij werd elke dag zwakker. Mijn moeder en ik moesten de herberg draaiende houden, en hadden het al druk genoeg zonder ook nog aandacht te besteden aan onze lastige gast.

Op een ijskoude ochtend in januari was de baai helemaal wit van de rijp. De zee kabbelde zacht tegen de stenen, en de zon stond nog laag. De kapitein stond die dag vroeger op dan anders. Met zijn sabel bungelend onder zijn jas, zijn verrekijker onder zijn arm en zijn hoed scheef op zijn hoofd liep hij het strand op. Zijn adem wolkte in de koude lucht. Toen hij achter de grote rots verdween, hoorde ik hem nog boos snuiven, alsof hij opnieuw aan dokter Livesey dacht.

Mijn moeder was boven bij mijn vader, en ik was beneden bezig het ontbijt klaar te zetten. Plotseling ging de deur open en er kwam een man binnen die ik nog nooit had gezien.

Hij was bleek en vettig, en hij miste twee vingers aan zijn linkerhand. Hij droeg wel een mes, maar hij zag er niet uit als iemand die graag vocht. Ik was gewend om goed op zeelieden te letten, vooral op mannen met één been, en deze man verbaasde me. Hij leek geen echte zeeman, maar toch hing er iets van de zee om hem heen.

Ik vroeg wat hij wilde drinken. Hij zei rum, maar toen ik me omdraaide om het te halen, ging hij op een tafel zitten en wenkte me.

‘Kom eens hier, jongen,’ zei hij.

Ik bleef staan, met mijn servet nog in mijn hand.

‘Is dit de herberg van mijn maat Bill?’ vroeg hij, terwijl hij me scherp aankeek.

Ik zei dat ik niemand kende die Bill heette, maar dat er wel een kapitein bij ons logeerde.

‘Juist,’ zei hij. ‘Mijn maat Bill wordt vaak kapitein genoemd. Hij heeft een snee in zijn wang. Heeft jouw kapitein dat ook?’

Ik knikte en vertelde dat de kapitein aan het wandelen was.

‘Welke kant op?’ vroeg hij snel.

Ik wees hem de weg en zei dat de kapitein vast snel terug zou komen.

‘Mooi,’ zei de man, met een nare glimlach. ‘Dat wordt een verrassing voor mijn maat Bill.’

Hij bleef vlak bij de deur staan, loerend als een kat. Toen ik even naar buiten liep, riep hij me meteen terug. Zijn gezicht werd plotseling dreigend en hij schold me uit. Ik schrok zo dat ik meteen gehoorzaamde. Zodra ik weer binnen was, veranderde hij opnieuw van toon. Hij klopte me op de schouder, noemde me een brave jongen en zei dat hij zelf ook een zoon had.

‘Maar discipline is belangrijk,’ zei hij. ‘Bij Bill had je niet durven twijfelen.’

Toen keek hij naar buiten.

‘Daar komt hij aan.’

Hij trok me mee de gelagkamer in en zette me achter de deur, zodat we verborgen stonden. Mijn hart bonsde. De man zelf leek ook bang. Hij hield zijn hand bij zijn mes en slikte steeds.

Toen kwam de kapitein binnen. Hij sloeg de deur achter zich dicht en liep naar zijn ontbijt.

‘Bill,’ zei de vreemdeling.

De kapitein draaide zich om. Het bloed trok uit zijn gezicht. Hij werd zo bleek dat hij eruitzag alsof hij een spook zag.

‘Zwarte Hond,’ fluisterde hij.

‘Precies,’ zei de ander. ‘Zwarte Hond. Je oude maat.’

Ze gingen tegenover elkaar aan tafel zitten. Ik bracht de rum. Zwarte Hond zei dat ik weg moest gaan en de deur open moest laten.

Een tijdlang hoorde ik alleen zacht gemompel. Toen begonnen ze te schreeuwen. Er klonken vloeken. Plotseling viel er een stoel om. Ik hoorde staal tegen staal slaan, gevolgd door een gil.

Het volgende moment stormde Zwarte Hond naar buiten, bloedend aan zijn schouder. De kapitein rende achter hem aan met getrokken sabel. Bij de deur haalde de kapitein nog één keer uit, maar zijn slag werd tegengehouden door het uithangbord van de herberg. Tot op de dag van vandaag is daar nog een inkeping te zien.

Zwarte Hond verdween over de heuvel. De kapitein bleef verdwaasd staan. Toen wankelde hij terug naar binnen.

‘Jim... rum,’ zei hij. Hij greep naar de muur.

Ik rende om het te halen, maar liet een glas vallen. Op dat moment hoorde ik een zware klap. De kapitein lag languit op de vloer.

Mijn moeder kwam aangerend. Samen probeerden we hem te helpen.

Hij ademde zwaar, zijn gezicht was grauw en zijn ogen bleven dicht.

Gelukkig kwam dokter Livesey net binnen.

‘Hij is niet gewond,’ zei de dokter. ‘Hij heeft een beroerte gehad. Precies waarvoor ik hem had gewaarschuwd.’

De dokter liet bloed af en uiteindelijk kwam de kapitein bij.

‘Waar is Zwarte Hond?’ hijgde hij.

‘Die is weg,’ zei de dokter streng. ‘En als u blijft drinken, volgt u hem snel.’

Hij hielp de kapitein naar bed.

‘Onthoud dit goed,’ zei hij. ‘Rum is voor u hetzelfde als gif.’

Daarmee liet hij ons achter, met de wetenschap dat dit nog maar het begin was.

3. De zwarte vlek

Rond het middaguur liep ik met wat verkoelende drankjes en medicijnen naar de kamer van de kapitein. Hij lag bijna precies zoals we hem hadden achtergelaten: bleek, zwak, maar met onrustige ogen. Alsof hij elk moment kon ontploffen.

‘Jim,’ zei hij, ‘jij bent de enige hier die iets waard is. En jij weet dat ik altijd goed voor je ben geweest. Elke maand gaf ik je geld. Dus... wees een goeie jongen, maat. Breng me een scheut rum.’

‘De dokter - ’ begon ik.

Maar hij brak me meteen af en schold op dokter Livesey, zo hard als hij kon.

‘Dokters zijn sukkels,’ gromde hij. ‘Wat weet hij van zeelui? Ik ben op plekken geweest waar de pek kookte en waar de grond zelf schudde door aardbevingen. Ik heb altijd op rum geleefd. Rum is voor mij eten, drinken en alles tegelijk.’

Hij stak zijn handen uit. Zijn vingers trilden alsof ze niet wilden luisteren.

‘Kijk dan! Ik kan ze niet stilhouden. En ik heb vandaag nog geen druppel gehad. Als ik geen rum krijg, komen de verschrikkingen... Ik heb er al één gezien.’

Hij boog naar voren en keek langs mij heen, naar de hoek van de kamer.

‘Ik zag Flint,’ fluisterde hij. ‘Oude Flint... daar achter je. Zo duidelijk als dag. En als de verschrikkingen echt komen, Jim... dan ga ik tekeer.’

Hij begon weer te schelden, toen smeekte hij bijna: ‘De dokter zei zelf: één glas kan geen kwaad. Ik geef je een gouden munt, Jim. Eén klein glaasje.’

Ik werd boos. Niet om het geld, maar omdat mijn vader boven ziek lag en rust nodig had.

‘Ik wil je geld niet,’ zei ik. ‘Ik wil alleen dat je betaalt wat je mijn vader schuldig bent. Je krijgt één glas. Niet meer.’

Toen ik het rumglas bracht, greep hij het alsof het zijn laatste redding was. In één teug dronk hij het leeg.

‘Ah,’ zei hij, en hij zuchtte diep. ‘Dat is beter. En nu... hoelang moet ik volgens de dokter hier blijven?’

‘Minstens een week,’ zei ik.

Zijn gezicht verstrakte.

‘Een week?!’ siste hij. ‘Dat kan niet. Tegen die tijd hebben ze me al... de zwarte vlek gegeven.’

Ik wist niet wat hij bedoelde, maar ik voelde meteen dat het iets ergs was.

‘Ze zitten me op de hielen,’ mompelde hij. ‘Lafaards. Ze kunnen niet houden wat ze eerlijk kregen, en ze willen jatten wat van een ander is. Maar ik ben ze te slim af. Ik ben niet bang.’

Hij probeerde op te staan. Met enorme moeite hees hij zich overeind en klemde zijn hand in mijn schouder. Zijn vingers knepen zo hard dat ik bijna moest huilen. Zijn benen leken wel van lood.

Maar na twee stappen zakte hij weer terug op bed.

‘Die dokter heeft me vermoord,’ bromde hij. ‘Mijn oren suizen. Leg me terug.’

Even lag hij stil. Toen keek hij me scherp aan.

‘Jim... heb je vandaag die zeeman gezien?’

‘Zwarte Hond?’ vroeg ik.

‘Zwarte Hond is slecht,’ zei hij. ‘Maar er zijn nog ergere dan hij.’

Hij kwam dichterbij en sprak zachter, alsof hij bang was dat iemand meeluisterde.

‘Als ik niet weg kan... en ze geven me de zwarte vlek... dan zoeken ze mijn oude zeekist. Dan moet jij dit doen: jij springt op een paard en je rijdt naar dokter Livesey. Je vertelt hem dat hij iedereen moet oproepen - magistraten, mannen met wapens - en dat ze hier moeten komen. Want dan komt Flints oude bemanning eraan. Allemaal.’

Ik slikte.

‘Ik was de eerste stuurman van Flint,’ fluisterde hij. ‘Ik ben de enige die een bepaalde plek kent. Flint gaf het me... toen hij stervende was.’

Hij pakte mijn mouw.

‘Maar je moet goed uitkijken, Jim. Vooral naar... de man met één been.’

‘Maar kapitein,’ vroeg ik, ‘wat is de zwarte vlek?’

Hij keek weg, alsof hij het liever niet zei.

‘Dat is een waarschuwing. Een vonnis. Ik vertel het je als het zover is. Maar houd je ogen open. En als jij me helpt... dan deel ik eerlijk met je.’

Daarna werd zijn stem steeds zwakker. Ik gaf hem zijn medicijnen. Hij trok een vies gezicht alsof hij een kind was dat een bittere lepel moest slikken.

‘Als er ooit een zeeman medicijnen nodig had,’ momperde hij, ‘dan ben ik het wel.’

Even later viel hij in een zware slaap.

Ik wist niet wat ik moest doen. Misschien had ik alles meteen aan dokter Livesey moeten vertellen. Maar ik was bang dat de kapitein spijt zou krijgen en mij iets zou aandoen.

En toen liep alles anders.

Die avond stierf mijn vader, onverwacht en snel.

Vanaf dat moment was ons leven één chaos van verdriet, bezoek, regelwerk en de begrafenis. De herberg moest ook doorgaan. Ik had nauwelijks tijd om aan de kapitein te denken - laat staan om bang voor hem te zijn.

De volgende ochtend kwam de kapitein weer beneden, alsof niets gebeurd was. Hij at weinig, maar hij dronk wél. Hij pakte zelf rum uit de bar en niemand durfde hem tegen te houden.

De avond voor de begrafenis was hij weer dronken en zong hij zijn lelijke zeeliedjes - midden in een huis vol rouw. Maar we waren te bang om iets te zeggen. En dokter Livesey was weggeroepen naar een patiënt ver weg.

De kapitein leek ondertussen steeds zwakker te worden. Hij hijgde wanneer hij liep, hield zich vast aan muren, en bewoog alsof hij op een steile bergwand klom. Zijn humeur werd gevaarlijker. Soms trok hij ineens zijn mes en legde het op tafel, alsof hij wilde laten zien wie de baas was.

En toen kwam de dag na de begrafenis.

Het was rond drie uur, een mistige, ijzige middag. Ik stond even buiten de deur, vol verdriet om mijn vader, toen ik iemand langzaam over de weg zag aankomen.

Het was een man die duidelijk blind was. Hij tikte met een stok voor zich uit en droeg een groene lap over zijn ogen en neus. Zijn rug was krom, en hij droeg een enorme, versleten zeemantel met een capuchon. Hij zag eruit als een nachtmerrie die was weggelopen.

Hij bleef staan en riep met een zingende, nep-vriendelijke stem: ‘Kan een goede vriend mij vertellen waar ik ben? Ik ben een arme blinde